

Sygn. akt: I C 1180/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2024 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Kamilla Gos-Górska
Protokolant:	stażysta Cytia Bartoszewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 stycznia 2024 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w G.

przeciwko A. B. (1) (B.), A. B. (2)

o zapłatę

- zasądza od pozwanych łącznie na rzecz powódki kwotę 50.025,14 (pięćdziesiąt tysięcy dwadzieścia pięć 14/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 sierpnia 2023 r. do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- koszty postępowania stosunkowo rozdziela, obciążając nimi powódkę w 71%, a pozwanych w 29% i z tego tytułu zasądza od pozwanych łącznie na rzecz powódki kwotę 210,56 (dwieście dziesięć 56/100) złotych.

Sędzia Kamilla Gos-Górska

Sygn. akt I C 1180/21

UZASADNIENIE

(...) wniósł o:

- zasądzenie na swoją rzecz in solidum od pozwanych A. B. (3) i A. B. (2) kwoty 172.246,76 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia następującego po dacie doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty, na którą to kwotę składa się:
 - kwota 125.364,01 zł z tytułu zwrotu kapitału udostępnionego pozwanym na podstawie umowy kredytu zawartej z (...) Bank S. A. z siedzibą w G.,
 - kwota 46.882,75 zł z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia w postaci korzystania przez pozwanych z kapitału udostępnionego im na podstawie umowy kredytu w okresie od dnia jego wypłaty (luty 2007 r.) do dnia 1 lutego 2017 r., z zastrzeżeniem, że zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego do wysokości dokonanej zapłaty;

2) zasądzenie na swoją rzecz in solidum od pozwanych zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych, z zastrzeżeniem, że zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego do wysokości dokonanej zapłaty.

W uzasadnieniu powód podał, że składa pozew w związku z zarzutami zgłoszonymi w postępowaniu toczącym się z powództwa A. B. (3) i A. B. (2), aktualnie zawisłym przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach pod sygn. V ACa 62/19, w którym pozwani małżonkowie B. dochodzą od powoda (Banku) zwrotu kwot świadczonych na rzecz Banku z umowy kredytu, opierając swoje powództwo na abuzywności postanowień umowy. Niniejszy pozew służy zabezpieczeniu roszczeń Banku na wypadek, gdyby we wskazanym postępowaniu Sąd podzielił stanowisko małżonków B.. Podał, że w przypadku, gdyby umowa okazała się nieważna lub bezskuteczna kredytobiorcy zobowiązani są do zwrotu na rzecz Banku bezpodstawnego wzbogacenia, które uzyskali na podstawie nieważnej umowy. Podkreślając, że w ocenie Banku zawarta umowa pozostaje ważna, Bank uzasadniał swoje roszczenie obowiązkiem pozwanych zwrotu udostępnionej kwoty kapitału a ponadto zwrotu świadczenia nienależnego w postaci korzystania z kapitału, gdyż bezpodstawnym wzbogaceniem pozwanych jest zaoszczędzony rynkowy koszt usługi, za którą nie musieli zapłacić. W przypadku uznania umowy kredytu za nieważną, w świetle art. 405 k.c. dla wyczerpania wzajemnych rozliczeń nie jest wystarczający zwrot kapitału, albowiem pozwani pozostaliby nadal wzbogaceni. Wyliczając swoje roszczenie, powód oparł się, jak argumentował, na obiektywnym mierniku – wskaźniku WIBOR 3M, powiększonym o średnią marżę rynkową. Jest to koszt pozyskania waluty na rynku, który pozwani musieliby ponieść.

W odpowiedzi na pozew (k. 72 i n.) pozwani wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu na ich rzecz. Podnieśli, że powództwo jest przedwczesne, powód nie wezwał ich dotychczas do zwrotu świadczenia i nie określił terminu spełnienia świadczenia. Ponadto samo żądanie jest bezpodstawne, gdyż w przypadku stwierdzenia nieważności umowy żądanie roszczenie banku o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z kapitału pozostaje w sprzeczności z celami Dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich. Uprawnienia z tytułu istnienia w umowie postanowień niedozwolonych przysługują wyłącznie konsumentom a charakter sankcji winien być jednostronny. Pozwani zakwestionowali również przyjęcie wskaźnika WIBOR 3M powiększonego o średnią marżę rynkową, który wyznacza koszt pozyskania kapitału na poziomie znacznie wyższym niż w przypadku kredytów walutowych. W oparciu o wniesiony pozew pozwani, jak argumentowali, nie są nawet w stanie określić jaki finalnie przelicznik zastosował powód.

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2022 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach zawiesił postępowanie na podstawie art. 177 par. 1 pkt 1 k.p.c., uznając, że wynik niniejszego postępowania zależy od innego toczącego się postępowania a to przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach pod sygn. V ACA 62/19.

Postanowieniem z dnia 4 lipca 2023 r. postępowanie zostało podjęte. Pozwani podtrzymali stanowisko, wnosząc o oddalenie powództwa, a z ostrożności procesowej wnieśli o nieobciążanie ich kosztami postępowania i przyznanie kosztów na ich rzecz, albowiem wytoczenie powództwa nastąpiło w stosunku do niewymagalnego roszczenia, bez uprzedniego wezwania do zapłaty, a przez to bez możliwości dobrowolnego spełnienia.

Dalej pozwani zgłosili zarzut potrącenia nienależnie wyegzekwowanej przez Bank kwoty 75.338,87 zł a w razie nieprzychylenia się zgłosili zarzut zatrzymania do czasu zwrotu wskazanej kwoty przez Bank, wyegzekwowanej w odrębnym postępowaniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. (1) i A. B. (2) zawarli w dniu 9 lutego 2007 r. z poprzednikiem prawnym powoda (...) z siedzibą w G. umowę kredytu nr (...), na podstawie której udostępniono pozwanym kredyt realizując w dniu 19 lutego 2007 r. dyspozycje wypłat na sumę 125.364,01 zł.

/okoliczność bezsporna/

Wyrokiem z dnia 18 października 2018 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach oddalił powództwo A. B. (1), A. B. (2) i B. J. wniesione przeciwko (...) w G. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności a dalej orzekł o kosztach procesu.

Na skutek apelacji powodów, Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 25 stycznia 2023 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że pozbawił w części wykonalności tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego wydanego w dniu 5 października 2011 r. przez (...) w K., któremu nadano klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie o sygn.. VIII Co 7579/11 ponad kwotę 75.388,87 zł oraz oddalił powództwo w pozostałej części, a dalej orzekł o kosztach postępowania.

Wyrok zapadł po ustaleniu, że strony 9 lutego 2007 r. zawarły umowę kredytu, na skutek której Bank udzielił kredytobiorcom kredytu w łącznej kwocie 129.330,92 zł indeksowanego kursem CHF, z czego kwota 125.364,12 zł została postawiona do dyspozycji kredytobiorców. 5 lipca 2011 r. Bank dokonał wypowiedzenia umowy z uwagi na zaległość w spłacie a 5.10.2011 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. Na dzień wystawienia bte zadłużenie kredytobiorców wynosiło 195.075,53 zł. W toku prowadzonego na tej podstawie postępowania egzekucyjnego wierzycielowi przekazano łącznie 75.388,87 zł. Sąd Apelacyjny podzielił zarzuty apelacji, że **przedmiotowa umowa kredytu była nieważna** z uwagi na zawarte w niej postanowienia dotyczące klauzul waloryzacyjnych, wobec czego nie istnieje obowiązek objęty bte. Jednocześnie z uwagi na charakter sprawy – powództwo opozycyjne – wyegzekwowanie świadczenia objętego tytułem wykonawczym, apelacja powodów została uwzględniona w odniesieniu do żądania pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego ponad kwotę 75.388,87 zł.

/dowód: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach sygn.. akt V ACa 62/19 k.133-144/

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zabrze M. K. w toku egzekucji prowadzonej na rzecz Banku na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego wydanego przez (...) w K. w dniu 5.10.2011 r., wyegzekwował od A. B. (1) i A. B. (2) łącznie kwotę 75.388,87 zł przekazaną wierzycielowi.

/okoliczność bezsporna/

Pismem z dnia 8 grudnia 2023 r. adresowanym do (...) A. B. (1) i A. B. (2) złożyli oświadczenie o potrąceniu wierzytelności z tytułu umowy kredytu z dnia 9 lutego 2007 r. o zapłatę kwoty 75.338,87 zł nienależnie wyegzekwowaną przez Bank. Wskazali na wyegzekwowanie kwoty 75.338,87 zł z tytułu nieważnej umowy kredytu i że na skutek tego oświadczenia obie wierzytelności umarzają się do kwoty niższej, zatem ewentualną kwotą pozostającą do zapłaty na rzecz (...) jest kwota 50.025,14 zł.

/dowód: oświadczenie z 8.12.2023 r. k. 192, pełnomocnictwa k. 194 i 195/

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów oraz wyroku Sądu. Zasadniczo stan faktyczny nie był sporny, spór koncentrował się bowiem wokół oceny prawnej zaistniałej sytuacji. Dowody z dokumentów Sąd uznał za wiarygodne, z kolei treścią wyroku Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy pozostawał związany.

Na rozprawie w dniu 30 listopada 2023 r. pominięto dowód z opinii biegłego oraz przesłuchania stron, uznając te dowody za nieprzydatne, nadto w zakresie przesłuchania stron jako dotyczące okoliczności bezspornych a w zakresie opinii biegłego jako zmierzający do przedłużenia postępowania.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że Sąd Okręgowy pozostawał związany wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 stycznia 2023 r. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Moc wiążąca dotyczy tylko orzeczenia sądu, nie jego uzasadnienia, z tym że wiązanie orzeczeniem sądu rozciąga się na te ustalenia faktyczne w jego uzasadnieniu, na podstawie których sąd zindywidualizował normę prawną, czemu dał wyraz w rozstrzygnięciu. Przenosząc tę uwagę na

grunt niniejszej sprawy, nie może budzić wątpliwości, że Sąd w niniejszej sprawie pozostawał związany okolicznością, że umowa kredytu zawarta przez poprzednika prawnego powoda oraz pozwanych jest nieważna.

Uwzględniając powyższe, zadaniem Sądu w niniejszej sprawie była ocena roszczeń powoda w kontekście nieważności stosunku umownego. Cześć ze zgłoszonych roszczeń Sąd uznał za zasadne, a to w zakresie w jakim nie doszło jeszcze do zwrotu przez pozwanych na rzecz strony powodowej kwoty kredytu postawionego do dyspozycji pozwanych.

Stwierdzenie nieważności umowy (art. 58 k.c.), co miało miejsce w stosunku stron umowy kredytu, wywołuje skutek *ex tunc*, zatem strony zobowiązane są do zwrotu tego co wzajemnie świadczyły. W takiej sytuacji świadczenie każdej ze stron, z uwagi na brak podstawy prawnej, staje się świadczeniem nienależnym, które podlega zwrotowi (art. 405 i 410 k.c.). Przenosząc te zasady na grunt niniejszej sprawy, powód uprawniony był do żądania zwrotu kwoty wypłaconego kredytu a pozwani do ewentualnego żądania zwrotu wpłat na poczet spłaty kredytu. W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła z tego tytułu zwrotu kwoty 125.364,01 zł. Poza sporem pozostawało, że była to kwota środków udostępnionych kredytobiorcom w oparciu o umowę uznaną następnie za nieważną. I choć pozwani wnosili o oddalenie powództwa w tym zakresie, to stanowiska tego prawnie nie argumentowali, a w dalszej kolejności podnieśli zarzut potrącenia nienależnie wyegzekwowanej przez Bank kwoty 75.338,87 zł a w razie nieprzychylenia się zgłosili zarzut zatrzymania do czasu zwrotu wskazanej kwoty przez Bank, wyegzekwowanej w odrębnym postępowaniu. Sąd uznał zarzut potrącenia za skuteczny.

Zgodnie z brzmieniem art. 498 § 1 k.p.c. gdy dwie osoby są względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Stosownie do § 2, wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej.

Wobec złożenia przez pozwanych materialnoprawnego oświadczenia w tym przedmiocie (pismo pozwanych z dnia 8 grudnia 2023 r. skierowane do (...)) obejmujące oświadczenie o potrąceniu wierzytelności z tytułu umowy kredytu z dnia 9 lutego 2007 r. o zapłatę kwoty 75.338,87 zł nienależnie wyegzekwowanej przez Bank) oraz zgłoszenia procesowego zarzutu potrącenia, Sąd uwzględnił skutek tego oświadczenia i umorzenie wzajemnych wierzytelności do kwoty 75.338,87 zł, która została już wyegzekwowana w postępowaniu egzekucyjnym jako należność tytułem zobowiązania wynikającego z umowy kredytu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanych łącznie – jako od małżonków, względem których zachodzi domniemanie wspólności majątkowej małżeńskiej – kwotę 50.025,14 zł, co odpowiada różnicy kwot 125.364,01 zł i 75.338,87 zł. O odsetkach Sąd orzekł uwzględniając datę doręczenia pozwany pierwszego pisma powoda po dacie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach. Pismo to, w którym powód podtrzymał swoje stanowisko doręczono pozwany 24 lipca 2023 r. Uwzględniając prawo pozwanych do zajęcia stanowiska, ewentualnego dobrowolnego spełnienia świadczenia, Sąd doliczył okres 14 dni, uznając ostatecznie, że pozwani pozostawali w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia od dnia 8 sierpnia 2023 r.

W pozostałym zakresie co do roszczenia o zwrot kapitału postawionego do dyspozycji z uwagi na skuteczny zarzut potrącenia oraz w całości odnośnie żądania wynagrodzenia z tytułu korzystania przez pozwanych z kapitału, Sąd uznał powództwo za bezzasadne, o czym orzeczono w pkt 2 sentencji wyroku.

W tym miejscu należy przywołać wyrok TSUE z 15 czerwca 2023 r. wydany na skutek wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczącego wykładni art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29) oraz zasad skuteczności, pewności prawa i proporcjonalności. Orzeczenie zostało wydane w odpowiedzi na pytanie czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 [dyrektywy 93/13], a także zasady skuteczności, pewności prawa i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie wykładni sądowej przepisów krajowych, zgodnie z którą w przypadku uznania, że umowa kredytu zawarta przez bank i konsumenta jest od początku nieważna z powodu zawarcia w niej nieuczciwych warunków umownych, strony oprócz zwrotu pieniędzy zapłaconych w wykonaniu tej umowy

(bank – kapitału kredytu, konsument – rat, opłat, prowizji i składek ubezpieczeniowych) oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od chwili wezwania do zapłaty, mogą domagać się także jakichkolwiek innych świadczeń, w tym należności (w szczególności wynagrodzenia, odszkodowania, zwrotu kosztów lub waloryzacji świadczenia).

Art. 6 Dyrektywy brzmi: Państwa członkowskie stanowią, że na mocy prawa krajowego nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców [przedsiębiorców] z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta, a umowa w pozostałej części będzie nadal obowiązywała strony, jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków, dalej Art. 7 ust. 1 tej Dyrektywy stanowi: zarówno w interesie konsumentów, jak i konkurentów państwa członkowskie zapewnią stosowne i skuteczne środki mające na celu zapobieganie dalszemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców [przedsiębiorców] z konsumentami.

Przepisy polskie, które poddano rozprawie przy wydaniu przedmiotowego orzeczenia, to kolejno art. 5 k.c. (nadużycie prawa podmiotowego), art. 222 § 1 k.c. (prawo właściciela żądania wydania rzeczy), dalej art. 358¹ §§ 1–4 k.c. (zasada nominalizmu), art. 361 §§ 1 i 2 k.c. (granice odpowiedzialności odszkodowawczej), art. 385¹ §§ 1 i 2 k.c. (niedozwolone postanowienia umowne), art. 405 i art. 410 §§ 1 i 2 k.c.

Zważył Trybunał w świetle powyższego, że warunek umowny uznany za nieuczciwy należy co do zasady uznać za nigdy nie istniejący, tak by nie wywoływał on skutków wobec konsumenta. W związku z tym sądowe stwierdzenie nieuczciwego charakteru takiego warunku powinno mieć co do zasady skutek w postaci przywrócenia sytuacji prawnej i faktycznej konsumenta, w jakiej znajdowałby się on w braku rzezonego warunku. Dalej wskazał Trybunał, że przyznanie instytucji kredytowej prawa do żądania od konsumenta rekompensaty wykraczającej poza zwrot kapitału wypłaconego z tytułu wykonania tej umowy oraz poza zapłatę, w danym przypadku, odsetek za zwłokę mogłoby podważyć odstraszący skutek zamierzony przez dyrektywę 93/13.

Powyższe oznacza, że przepisy prawa krajowego nie mogą być interpretowane w ten sposób, aby na skutek stwierdzenia nieważności umowy, przedsiębiorca, który stosował właśnie umowę zawierającą klauzule niedozwolone, odniósł korzyść, którą zakładał, iż osiągnie, zawierając umowę nieważną.

Już we wcześniejszych orzeczeniach wskazywano, że ratio legis art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG jest zniechęcający skutek wywierany na przedsiębiorców (vide: wyrok z 14.06.2012 r., C-618/10, wyrok z 30.04.2014 r. C-26/13).

Analizując przy tym przepisy polskiego systemu prawa brak jakiegokolwiek przepisu mogącego stanowić podstawę prawną przedmiotowego roszczenia. Powód swoje żądanie argumentował wzbogaceniem pozwanych poprzez zaoszczędzenie środków na usługę korzystania z kapitału, za którą nie musiał zapłacić. Jako podstawę prawną przywoływał zatem art. 405 k.c. w związku z art. 410 k.c. Z powołanych przepisów wynika obowiązek zwrotu nienależnego świadczenia, jednakże tym jest (świadczeniem banku) w okolicznościach rozpoznawanej sprawy była wyłącznie wypłata kredytu. Jak wskazał Sąd Okręgowy w Katowicach w wyroku z dnia 12 lutego 2021 r., sygn. akt II C 21/19 a dalej Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 25 kwietnia 2022 r. sygn. akt I ACa 545/21, umożliwienie kredytobiorcy bezumownego korzystania z kapitału banku nie jest świadczeniem banku, lecz jest stanem faktycznym, który wynika z nienależnego świadczenia. Okoliczność, że na skutek korzystania z kapitału w okresie kredytowania przez kredytobiorcę, a nie przez bank, przez co bank nie mógł uzyskać potencjalnego zysku, jest irrelevantna przy ocenie zasadności zgłoszonego roszczenia [...], ponieważ reżim odpowiedzialności z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, nie przewiduje obowiązku zapłaty *lucrum cessans* - w przeciwieństwie do reżimu odpowiedzialności odszkodowawczej (art. 361 § 2 k.c.). Jedynym zaś przewidzianym przez prawo cywilne świadczeniem związanym z korzystaniem z cudzego kapitału są odsetki, które mogą mieć postać odsetek umownych albo ustawowych (art. 359 k.c., art. 481 k.c.).

Sąd Okręgowy w całości powyższy pogląd podziela i nie dostrzega jednocześnie podstaw w polskim porządku prawnym dla roszczenia powoda o wynagrodzenie za korzystanie przez pozwanych z kapitału. Zasądzenie na rzecz banku wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z kapitału penalizowałoby w istocie nie bank, lecz kredytobiorcę,

zachęcając przedsiębiorcę do wprowadzania abuzywnych postanowień w kolejnych, proponowanych przez siebie konsumentom umowach. Taka sytuacja nie może być akceptowana.

Mając na uwadze wszystkie powyższe uwagi, orzeczono jak w pkt 2 sentencji wyroku.

Podstawę prawną orzeczenia o kosztach procesu w pkt 3 sentencji wyroku stanowił art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał postępowanie w 29%, wobec czego winien ponieść koszty postępowania w 71% (a pozwani w 29%). Koszty powoda wyniosły 14.030 zł (8.613 zł opłata od pozwu, 17 zł opłata od pełnomocnictwa, 5.400 zł koszty zastępstwa procesowego) a pozwanych 5.434 zł (opłata od pełnomocnictwa i koszty zastępstwa procesowego), łącznie 19.464 zł. Spoczywające na powodzie 71% z kwoty kosztów procesu to 13.819 zł a wobec ich poniesienia w kwocie 14.030 zł, Sąd zasądził od pozwanych łącznie 210,56 zł.

Jednocześnie Sąd nie dostrzegł żadnych podstaw do odstąpienia od obciążenia pozwanych kosztami, którzy argumentowali to stanowisko przedwcześnieścią roszczenia powoda. Pozwani nie tylko nie spełnili świadczenia dobrowolnie, ale też na chwilę wydania wyroku pozostawali już w istotnym opóźnieniu w jego spełnieniu.

Sędzia Kamilla Gos-Górska

.